

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 120.810 van 24 juni 2003
in de zaak A. 86.996/X-9183.**

In zake : 1. Marina APERS,
2. Paul VAN BROECK,
die woonplaats kiezen bij
Advocaten E. STORME en I. ROGIERS,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Verenigingsstraat 28

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat H. SEBREGHTS,
kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
Mechelsesteenweg 33.

tussenkommende partij :

het GEMEENTELIJK HAVENBEDRIJF ANTWERPEN,
dat woonplaats kiest bij
Advocaten D. D'HOOGHE, J. BOUCKAERT en
B. SCHUTYSER,
kantoor houdende te 1060 BRUSSEL,
H. Wafelaertsstraat 47-51.

DE RAAD VAN STATE, Xe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Marina APERS en Paul VAN BROECK op 27 september 1999 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van :

1. het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1999 houdende definitieve vaststelling van het ontwerpplan tot gedeeltelijke wijziging van het gewestplan Sint-Niklaas-Lokeren op het grondgebied van de gemeenten Beveren, Kruibeke en Lokeren, (bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 28 juli 1999) in zoverre het het grondgebied van de gemeente Beveren betreft, en van
2. het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1999 houdende voorlopige vaststelling van het ontwerpplan tot gedeeltelijke wijziging van het gewestplan Sint-Niklaas-Lokeren op het grondgebied van de gemeenten Beveren,

Sint-Gillis-Waas en Stekene, (bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 17 augustus 1999) in zoverre het het grondgebied van de gemeente Beveren betreft en in zoverre de aanleg van het Deurganckdok, de bijhorende heraanleg van de ontsluitingsweg van de Waaslandhaven, de aansnijding van het zeehavengebied type 2 voor de berging van infrastructuurbaggerspecie uit het Deurganckdok en de herinrichting van de N49 als werken van algemeen belang worden verklaard;

Gelet op het arrest nr. 87.739 van 31 mei 2000 waarbij het verzoek tot tussenkomst van het GEMEENTELIJK HAVENBEDRIJF ANTWERPEN in de vordering tot schorsing wordt ingewilligd, de schorsing van de tenuitvoerlegging wordt bevolen van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1999 houdende definitieve vaststelling van het ontwerpplan tot gedeeltelijke wijziging van het gewestplan Sint-Niklaas-Lokeren op het grondgebied van de gemeenten Beveren, Kruibeke en Lokeren, in zoverre het het grondgebied van de gemeente Beveren betreft, de vordering tot schorsing voor het overige wordt verworpen, de bekendmaking van het arrest wordt bevolen op dezelfde wijze als het geschorste besluit, de uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld en de kosten van de tussenkomst in de schorsingsprocedure ten laste van de tussenkomende partij worden gelegd;

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting van 20 juni 2000 ingediend door de verwerende partij;

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting van 30 juni 2000 ingediend door de eerste verzoekende partij ten opzichte van de tweede bestreden beslissing;

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting van 6 juli 2000 ingediend door het GEMEENTELIJK HAVENBEDRIJF ANTWERPEN;

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2000, die het verzoekschrift tot voortzetting van het geding voor het verdere verloop van de procedure aanziet als een verzoek tot tussenkomst en die de tussenkomst van het GEMEENTELIJK HAVENBEDRIJF ANTWERPEN toelaat;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur Ch. BAMPS;

Gelet op de beschikking van 7 februari 2001 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 november 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaten M. STORME en I. ROGIERS, die verschijnen voor de verzoekende partijen, van Advocaat H. SEBREGHTS, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat D. D'HOOGHE, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur Ch. BAMPS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat het verzoekschrift tot voortzetting ingediend door het GEMEENTELIJK HAVENBEDRIJF ANTWERPEN wordt aangezien als een verzoekschrift tot tussenkomst in de vordering tot nietigverklaring; dat de kosten dienovereenkomstig worden begroot; dat zij worden bepaald op 123,95 euro;

Overwegende dat verzoekers doen gelden dat de bestreden beslissingen samenhangend zijn; dat zij deze stelling staven als volgt :

"Deze beslissingen zijn nauw samenhangend, aangezien ze alle strekken tot realisatie van éénzelfde project, de havenuitbreiding op Linkeroever, project dat reeds het voorwerp was van de eerder aangevochten beslissing van de Vlaamse regering van 20-1-1998 (door Uw Raad geen uitvoerbare

beslissing geacht), en dat nu nader in fasen is aangegeven in het zogenaamde Strategisch Plan Waaslandhaven. Ze zijn niet toevallig op dezelfde dag genomen door dezelfde Vlaamse regering. De eerste beslissing beoogt de eerste fase van de aldus globaal geplande havenuitbreiding definitief planmatig vast te leggen, en de tweede beslissing beoogt het aanvangen van de tweede fase van hetzelfde project. Het nadeel dat door beide beslissingen wordt aangericht is eveneens sterk overlappend. Bovendien bepaalt de toepasselijke Europese regelgeving, nl. art. 6 van de habitatrichtlijn uitdrukkelijk dat moet gekeken worden naar de combinatie van plannen bij het maken van een passende beoordeling.

(...)

Voor zover de samenhang onvoldoende zou zijn -quod non- geldt dat de eerste beslissing de bestreden beslissing is";

Overwegende dat de verwerende partij en de tussenkomende partij opwerpen dat er geen samenhang is tussen de beide bestreden besluiten en dat derhalve alleen de vordering gericht tegen het eerste besluit ontvankelijk is; dat onder meer de tussenkomende partij deze stelling staft als volgt :

"1. Betreffende het voorwerp van de bestreden beslissingen

In casu viseert het door de verzoekende partijen ingesteld schorsingsberoep drie (lees : twee) afzonderlijke 'beslissingen' met een afzonderlijk voorwerp :

- het 'besluit' van de Vlaamse Regering van 1 juni 1999 houdende definitieve vaststelling van het ontwerpplan tot gedeeltelijke herziening van het gewestplan Sint-Niklaas-Lokeren op het gebied van de gemeenten Beveren, Kruibeke en Lokeren stelt definitieve wijziging van het gewestplan Sint-Niklaas-Lokeren vast en heeft in het bijzonder tot doelstelling de realisatie van het Deurganckdok in de onmiddellijke omgeving van Doel mogelijk te maken;
- het 'besluit' van de Vlaamse regering van 1 juni 1999 houdende voorlopige vaststelling van het ontwerpplan tot gedeeltelijke herziening van het gewestplan Sint-Niklaas-Lokeren op het gebied van de gemeenten Beveren, Sint-Gillis-Waas en Lokeren is enkel een ontwerp-gewestplan dat m.a.w. slechts een voorlopige wijziging van het gewestplan Sint-Niklaas-Lokeren vaststelt die, in het algemeen, beoogt de bestemming van het gehele Linkeroevergebied nader te bepalen.

2. Betreffende de rechtsgevolgen die te verlenen zijn aan de bestreden beslissingen

Er blijkt dat aan de twee bestreden beslissingen in belangrijke mate verschillende rechtsgevolgen en derhalve ook een verschillende impact op de situatie van de verzoekende partijen verleend moeten worden.

De eerste bestreden beslissing is immers een definitieve wijziging van het gewestplan die, overeenkomstig art. 2, § 1, van het decreet van 22 oktober 1996 bindende en verordenende kracht heeft.

De tweede bestreden beslissing is daarentegen slechts de voorlopige vaststelling van een ontwerp-gewestplan waaraan, overeenkomstig art. 2, § 2, slechts in zeer beperkte mate bindende en verordenende kracht.

Enerzijds heeft, overeenkomstig art. 44 van het decreet van 22 oktober 1996 de gemachtigde ambtenaar het recht om een vergunning te schorsen om de reden dat de aanvraag onverenigbaar is met de voorschriften van een voorlopig vastgesteld gewestplan.

Voor het overige heeft, overeenkomstig art. 41, laatste lid van het decreet van 22 oktober 1996, het opmaken van een plan omdat een plan of verkavelingsvergunning de uitvoering van werken van openbaar belang verhindert tot gevolg dat de Vlaamse Regering of de gemachtigde ambtenaar bij wie een bouwaanvraag aanhangig werd gemaakt de uitvoering van de werken kan toestaan.

3. Betreffende de middelen waarmee de bestreden beslissingen bestreden worden

De bestreden beslissingen worden met verschillende middelen bestreden. De verzoekende partij ontwikkelt immers niet minder dan 11 middelen waarvan :

- het eerste, tweede en derde middel zijn tegen de eerste en de tweede bestreden beslissing gericht;
- het vierde middel en vijfde middel zijn enkel tegen de tweede bestreden beslissing gericht;
- het zesde middel is tegen de eerste, de tweede en zelfs tegen een derde (...) bestreden beslissing gericht;
- het zevende, achtste en negende middel zijn dan weer tegen elk van de bestreden beslissingen gericht;
- het tiende middel is enkel tegen de eerste bestreden beslissing gericht;
- het elfde middel is, tenslotte opnieuw tegen de beide bestreden beslissingen gericht.

4. Besluit

Vermits de beroepen tegen de bestreden beslissingen noch wat hun voorwerp, noch wat de middelen waarmee deze beslissingen bestreden worden betreft, als voldoende samenhangend zijn te beschouwen, is het verzoekschrift -wat de samenhang betreft- enkel ontvankelijk ten aanzien van het eerste aangevochten besluit. (...)

In casu kan het beroep dus -gelet op het ontbreken van samenhang- enkel ontvankelijk worden beschouwd voor zover het is gericht tegen het eerste bestreden besluit. Bijgevolg is het annulatie- en schorsingsberoep niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

De verzoekende partijen schijnen dit impliciet zelf te erkennen. Zij schrijven immers uitdrukkelijk : "Voor zover de samenhang onvoldoende zou zijn -quod non- geldt dat de eerste beslissing de bestreden beslissing is";

Overwegende dat verzoekers in de memorie van wederantwoord repliceren wat volgt :

"De beslissingen zijn nauw samenhangend, aangezien ze alle strekken tot realisatie van éénzelfde project, de havenuitbreiding op Linkeroever, project dat reeds het voorwerp was van de eerder aangevochten beslissing van de Vlaamse regering van 20-1-1998 (door Uw Raad geen uitvoerbare beslissing geacht), en dat nu nader in fasen is aangegeven in het zogenaamde Strategisch Plan Waaslandhaven. Er bestaat een voldoende samenhang om in het belang van een goede rechtsbedeling in één proces het beroep tegen deze beslissingen te behandelen, die met elkaar gemeen hebben dat zonder één ervan de realisatie van voornoemd project in rechte moeilijk denkbaar, zoniet onmogelijk is en omdat verschillende van de annulatiemiddelen tegen de beide besluiten gericht zijn. Ze zijn niet toevallig op dezelfde dag genomen door dezelfde Vlaamse regering. Er bestaat een stellig verband tussen de feitelijke gegevens die ten grondslag liggen aan beide beslissingen. De eerste beslissing beoogt de eerste fase van de aldus globaal geplande havenuitbreiding definitief planmatig vast te leggen, en de tweede beslissing beoogt het

aanvatten van de tweede fase van hetzelfde project. Het nadeel dat door beide beslissingen wordt aangericht is eveneens sterk overlappend.

In de beslissingen, die uitgaan van dezelfde verwerende partij, is de aanduiding van de ganse waslandhaven en dokken zeer gelijklopend. Hetzelfde geldt voor grote delen van het havenuitbreidingsgebied ten N.W. van Doel. Zo ook het omzetten van Doel van woongebied naar soort industriegebied, zij het in de tweede beslissing met meer uitleg. Ook het zoeken naar evenwichten rond Kallo met eerst gewone koppelingsgebieden, vervolgens in de tweede wijziging met gedifferentieerde koppelingsgebieden. Bovendien bepaalt de toepasselijke Europese regelgeving, nl. art. 6 van de habitatrichtlijn uitdrukkelijk dat moet gekeken worden naar de combinatie van plannen bij het maken van een passende beoordeling (zie verder bij de motivering van belang en nadeel). Het zijn ook dezelfde Europese Verdragen die door beide beslissingen geschonden worden. Tenslotte steunen beide beslissingen uitsluitend op dezelfde wettelijke bepalingen, bv. Het decreet ruimtelijke ordening, het decreet ruimtelijke planning, het K.B. 28 december 1978, enz.

Een behoorlijk procederen en rechtsbedelen vergt de samenvoeging van deze beide bestreden beslissingen.

Het is bovendien ook juist door de afwijzing van de samenhang in de schorsingsprocedure dat het project Deurganckdak-dok, dat flagrant in strijd is met de vogelrichtlijn, in feite is kunnen worden voortgezet, aangezien de Vlaamse Regering na de schorsing van een op de eerste bestreden beslissing gegronde bouwvergunning, dadelijk een op de tweede (wegens gebrek aan samenhang niet geschorste) beslissing gegronde nieuwe bouwvergunning heeft afgeleverd.

Indien Uw Raad toch nog aan de samenhang zou twijfelen dient volgende prejudiciële vraag te worden gesteld aan het HJEG : 'Verzet het gemeenschapsrecht zich tegen de toepassing van een nationale procedure-regel krachtens dewelke 2 beslissingen van éézelfde overheidsorgaan van analoge aard (namelijk voorlopige c.q. definitieve vastlegging van een bestemmingsplan) van éézelfde datum die allebei onder meer beogen een project mogelijk te maken dat de natuurlijke kenmerken van een Speciale Beschermingszone in de zin de vogelrichtlijn (RL nr. 79/409/EEG van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand) aantast en die onder meer wegens strijdigheid met art. 3, lid 2, Vogelrichtlijn en art. 6 Habitatrichtlijn worden aangevochten, niet in dezelfde procedure voor de nationale rechter kunnen worden aangevochten, wat een onevenredige bemoeilijking inhoudt van de bescherming van de door die richtlijn gewaarborgde rechten, waartoe immers het geheel van de voor het project relevante beslissingen bij de beoordeling moet kunnen worden betrokken, gegeven dat de toepassing van deze regel in het kort geding in dezelfde zaak de facto de stopzetting van de aantasting van de Speciale Beschermingszone daadwerkelijk heeft verhinderd, doordat tengevolge van de toepassing van genoemde nationale procedureregels in casu onmiddellijk een nieuwe bouwvergunning kon worden afgeleverd?";

Overwegende dat het eerste bestreden besluit op definitieve wijze bindende bestemmingen vaststelt die het resultaat zijn van een procedure van openbaar onderzoek en raadplegingen over een voordien op 23 juni 1998 vastgesteld ontwerp-gewestplan, terwijl het tweede bestreden besluit een ontwerp-gewestplan is dat voorlopige, niet bindende of slechts in bepaalde

gevallen bindende bestemmingen vaststelt die nog aan een openbaar onderzoek en aan verschillende raadplegingen moeten worden onderworpen vooraleer zij definitief in een gewestplan vastgesteld kunnen worden; dat de twee bestreden besluiten derhalve verschillend zijn van aard; dat de bestreden besluiten voorts verschillen wat hun beheersingsgebied betreft; dat tenslotte de bestreden besluiten niet aan elkaar gebonden zijn en een vernietiging van het ene besluit niet noodzakelijk leidt tot de vernietiging van het andere besluit; dat derhalve de behandeling van het beroep tot nietigverklaring, gericht tegen het eerste bestreden besluit, evenmin gebonden is aan de behandeling van het beroep tot nietigverklaring, gericht tegen het tweede besluit;

Overwegende dat de opmerkingen van verzoekers dat "het nadeel dat door beide beslissingen wordt aangericht sterk overlappend" is en dat "artikel 6 van de habitatrichtlijn (bepaalt) dat moet gekeken worden naar de combinatie van plannen bij het maken van een passende beoordeling" niet verhinderen de bestreden besluiten met afzonderlijke verzoekschriften aan te vechten; dat dit evenmin het geval is met betrekking tot de opmerkingen van verzoekers dat de bestreden beslissingen strekken tot de realisatie van éénzelfde project, met name de havenuitbreiding op de Linkeroever, en dat zij op dezelfde dag zijn genomen door dezelfde overheid en dat het project Deurganckdok door de afwijzing van de samenhang in de schorsingsprocedure in feite is kunnen worden verdergezet door het verlenen van een bouwvergunning op grond van het tweede, niet geschorste besluit;

Overwegende dat de verzoekende partijen in de door hen in hun memorie van wederantwoord geformuleerde prejudiciële vraag, te richten aan het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, niet aangeven welke regel van "het gemeenschapsrecht" zich zou verzetten tegen de afwijzing van de door verzoekende partijen aangevoerde samenhang op grond van de hiervoor vermelde overwegingen van procedurele aard; dat er geen reden is tot het stellen van de prejudiciële vraag zoals gevorderd;

Overwegende dat uit de ontstentenis van samenhang volgt dat het verzoekschrift enkel ontvankelijk is in zoverre de nietigverklaring wordt gevorderd van het eerste bestreden besluit; dat de exceptie gegrond is;

Overwegende dat verzoekers wat betreft hun belang onder meer uiteenzetten wat volgt :

"Verzoekster APERS is inwoner van Doel.

Verzoekster APERS woont te Doel sedert 1992 met haar echtgenoot alsmede twee kleine kinderen (circa 9 en 6 jaar). Verzoekster is des te meer getroffen daar ze voorheen reeds onteigend werd en uit haar huis gezet door de bouw van de Waaslandhaven op het grondgebied van Kallo.

Verzoekster APERS is als inwoner van Doel vanzelfsprekend rechtstreeks in haar eigendom en woon- en leefmilieu getroffen door de bestreden beslissingen. De eerste beslissing beoogt immers de plaats waar zij wonen alsmede het hele dorp het statuut van woongebied te ontnemen, en het gebied om te bestemmen tot industriegebied. De tweede bestreden beslissing beoogt grote omliggende gebieden op termijn om te bestemmen tot zeehavengebied alsmede werken die het woon- en leefmilieu van verzoekers zullen vernietigen van algemeen belang te verklaren.

Verzoeker VAN BROECK is eigenaar van gronden in de Arenbergpolder die met onteigening, opspuiting of minstens verdroging bedreigd zijn door de bestreden beslissingen mogelijk gemaakte werken (met name door de uitbouw van de MIDA-zone boven het Doeldok). Zijn eigendom (sectie E nr. 215) blijkt uit stuk nr. 2A. Aanpalend aan deze grond in eigendom pacht verzoeker nog de gronden sectie E nrs. 213 (1 ha. 89 a. 20 ca.) en 214 (1 ha. 74 a. 20 ca.), zodat hij aldaar een aaneengesloten landbouwgrond uitbaat van 5,33 ha.

Verzoeker VAN BROECK is als eigenaar en pachter vanzelfsprekend evenzeer rechtstreeks getroffen door de bestreden beslissingen, nu zijn landbouwgronden worden ombestemd tot industriegebied c.q. (voorwaardelijk) zeehavengebied en zelfs waar dat niet het geval zou zijn, in ieder geval aangetast zullen worden door de bestemming van de omgeving industriegebied c.q. (voorwaardelijk) zeehavengebied.

(...)"

Overwegende dat de verwerende partij het belang van verzoekende partijen niet betwist;

Overwegende dat de tussenkomende partij het belang van verzoekende partijen betwist; dat in de eerste plaats wordt opgeworpen dat de bestemmingswijzigingen die het gevolg zijn van de eerste beslissing niet griefhoudend zijn omdat sedert de wet van 19 juni 1978 betreffende het beheer van het linkerscheldeoevergebied ter hoogte van Antwerpen en houdende maatregelen voor het beheer en de exploitatie van de haven van Antwerpen, gewijzigd bij het decreet van 2 maart 1999 houdende het beleid en het beheer van de zeehavens, de deelgemeente Doel, waar eerste verzoekster woont en alsook de gronden die tweede verzoeker exploiteert in de polders zijn gelegen, weliswaar de facto de bestemming woongebied, respectievelijk agrarisch gebied hebben behouden maar de jure, op grond van de voormelde wet, steeds haven- en industriegebied zijn geweest; dat voorts wordt opgeworpen dat tweede verzoeker

geen bewijs bijbrengt dat hij effectief gronden bezit of exploiteert en dat een eventuele onteigening of opspuiting of uitdroging van gronden niet het gevolg zijn van de eerste bestreden beslissing maar van een later onteigeningsbesluit of nog te verlenen bouwvergunning; dat tenslotte wordt beweerd dat het belang van verzoekers ongeoorloofd is; dat deze opvatting door de tussenkomende partij wordt gestaafd als volgt :

"(er werd) aangetoond dat zowel het Besluit van de Vlaamse Regering van 17 oktober 1988 (het aanwijzingsbesluit) als het K.B. van 7 november 1978 tot vaststelling van het gewestplan Sint-Niklaas-Lokeren onwettig zijn in zoverre door deze uitvoeringsbepalingen geen rekening gehouden wordt met de bestemming als haven- en industriegebied die, overeenkomstig de Linkeroeverwet, aan het gedeelte van het Linkeroevergebied waar het Deurganckproject doorgang zal vinden te verlenen is. Integendeel worden aan deze gebieden bestemmingen toegekend die strijdig zijn met de Linkeroeverwet. Overeenkomstig artikel 159 G.W. moeten de onwettige bepalingen van deze uitvoeringsbesluiten buiten beschouwing gelaten worden.

Door de bestreden beslissingen wordt thans de bestemming als haven- en industriegebied van dit gedeelte van de Linkeroeverwet bevestigd en worden de in het aanwijzingsbesluit en in het K.B. van 7 november 1978 vervatte onwettigheden finaal in overeenstemming gebracht met de bepalingen van de Linkeroeverwet. Aldus komt in wezen een einde aan een onwettige situatie.

Indien Uw Raad daarentegen tot schorsing van de bestreden beslissingen zou overgaan zou zulks tot gevolg hebben dat de onwettige situatie die het gevolg is van de miskennen van de Linkeroeverwet door het aanwijzingsbesluit en het K.B. van 7 november 1978 herleven.

Het staat dan ook vast dat de door de verzoekende partijen ingestelde vordering tot schorsing onontvankelijk is bij gebrek aan een geoorloofd belang";

Overwegende dat verzoekers bewijzen, de ene dat zij woonachtig is in de dorpskern van Doel, de andere dat hij gronden exploiteert in de Arenbergpolder; dat de tussenkomende partij erkent dat de dorpskern van Doel ondanks de wet van 19 juni 1978 betreffende het beheer van het Linkerscheldeoevergebied ter hoogte van Antwerpen en houdende maatregelen voor het beheer en de exploitatie van de haven van Antwerpen, gewijzigd bij het decreet van 2 maart 1999 houdende het beleid en het beheer van de zeehavens, de facto de bestemming woongebied heeft behouden; dat blijkbaar ook tweede verzoeker ondanks de bepalingen van de bedoelde wet zijn gronden is blijven exploiteren; dat alleen al op grond van die feitelijke omstandigheden de verzoekers van het vereiste belang doen blijken om het eerste bestreden besluit dat de betrokken gronden in industriegebied opneemt, te bestrijden; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

Overwegende dat de tussenkomende partij eveneens opwerpt dat het beroep niet ontvankelijk is aangezien slechts de gedeeltelijke vernietiging van het eerste bestreden besluit wordt gevraagd, met name "in zoverre het bijgevoegde plan tot gedeeltelijke herziening van het gewestplan St-Niklaas-Lokeren wordt vastgesteld voor wat betreft de gemeente Beveren (artikel 1 tot 3 van het besluit)", doch niet in zoverre het de bestemming "gecontroleerd overstromingsgebied" op het grondgebied van de gemeente Kruibeke vaststelt, dat dit slechts mogelijk is voor zover de vernietiging betrekking heeft of uitwerking heeft op een vanuit planologisch standpunt isoleerbaar gebied binnen het gewest, zodat een gedeeltelijke vernietiging niet tot gevolg heeft de algemene economie van het plan aan te tasten, dat de bestemming "gecontroleerd overstromingsgebied" onlosmakelijk verbonden is met de bestemmingswijzigingen die werden doorgevoerd voor de realisatie van het Deurganckdok, dat dit duidelijk blijkt uit de consideransen van het besluit van de Vlaamse regering van 23 juni 1998 houdende voorlopige vaststelling van het ontwerpplan tot gedeeltelijke wijziging van het gewestplan Sint-Niklaas - Lokeren op het grondgebied van de gemeenten Beveren, Kruibeke en Lokeren, met name :

"Overwegende (...) het in overdruk aanduiden van 'gecontroleerd overstromingsgebied' gespecificeerd in een aanvullend stedenbouwkundig voorschrift en de wijziging van gebied voor verblijfsrecreatie naar natuurgebied om de mogelijkheid te creëren voor de aanleg en het beheer van een gecontroleerd overstromingsgebied in functie van de waterbeheersing in de polder te Kruibeke, Bazel en Rupelmonde, enerzijds als compensatie voor het verlies aan natuurwaarden in habitat- en vogelrichtlijngebieden door de aanleg van het Deurganckdok en anderzijds ter uitvoering van de beslissingen van de Vlaamse regering van 2 en 9 februari 1994 over de instelling van het overstromingsbekken Bazel-Kruibeke-Rupelmonde.";

dat een gedeeltelijke vernietiging aldus tot gevolg zou hebben dat de algemene economie van het plan wordt aangetast, vermits het in overdruk aanduiden van "gecontroleerd overstromingsgebied" met bijhorend bestemmingsvoorschrift nooit zou zijn goedgekeurd zonder de goedkeuring van de bestemmingsvoorschriften die noodzakelijk zijn voor de aanleg van het Deurganckdok;

Overwegende dat uit de hiervoor geciteerde consideransen van het besluit van de Vlaamse regering van 23 juni 1998 blijkt dat de vaststelling van de bestemming "gecontroleerd overstromingsgebied" niet alleen dienstig is "als compensatie voor het verlies aan natuurwaarden in habitat- en vogelrichtlijngebieden door de aanleg van het Deurganckdok" maar ook is gedaan "ter uitvoering van de beslissingen van de Vlaamse regering van 2 en 9 februari 1994

over de instelling van het overstromingsbekken Bazel-Kruike-Rupelmonde" dat geen verband houdt met de bestemmingswijzigingen op het grondgebied van de gemeente Beveren voor de aanleg van het Deurganckdok; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

Overwegende dat in een eerste middel wordt aangevoerd wat volgt :

"Schending van

- art. 3 en 84 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State (K.B. 12 januari 1973)

- en van het verbod op machtsafwending.

1. Eerste bestreden beslissing.

Het is niet betwist dat de eerste bestreden beslissing voor advies diende te worden voorgelegd aan de Raad van State (art. 3 W. R.v.St.) -al was het maar (omdat) doordat aanvullende stedenbouwkundige voorschriften werden ingevoerd die niet in het K.B. 28 december 1972 zijn terug te vinden. (...)

De Vlaamse regering heeft in deze evenwel misbruik gemaakt van de mogelijkheid (art. 84) het advies wegens hoogdringendheid te beperken tot het 'onderzoek naar de rechtsgrond, de bevoegdheid en de naleving van de vormvereisten'.

De hoogdringendheid is echter niet naar recht verantwoord - wat nochtans wel vereist is. (...)

Inderdaad, de hoogdringendheid die wordt aangevoerd was niet voorhanden, aangezien de beslissing nog tot 15 juni 1999 kon worden genomen (180 dagen na 17 dec 1998 - zie art. 11, § 7 DRO 1996), en voor zover ze voorhanden was, was ze veroorzaakt door het verzuim van de Vlaamse Regering om het ontwerp-besluit tijdig aan de afdeling wetgeving voor te leggen. Het laatste volgens de wet vereiste advies werd volgens de aanhef van het besluit immers reeds gegeven op 2 april 1999 (Advies Streekcommissie), en de aanvraag voor advies dateert eerst van 27 mei 1999.

Bovendien had de Vlaamse regering de termijn voor beslissing op grond van art. 11, § 7 D.R.O. nog eens met 60 dagen kunnen verlengen, waardoor de Raad van State binnen een aanvaardbare tijdspanne een normaal advies had kunnen uitbrengen over alle aspecten van het besluit.

De voorgewende spoedeisendheid heeft zoals gezegd gemaakt dat het advies van de Raad van State beperkt werd, op grond van art. 84, lid 2 W. R.v.St. tot het 'onderzoek naar de rechtsgrond, de bevoegdheid en de naleving van de vormvereisten'.

Dit ontnemt essentiële waarborgen aan de burger.

Dit is des te meer het geval daar het duidelijk de bedoeling was om de zaak erdoor te jagen voor de verkiezingen van 13 juni 1999 en zo aan democratische toetsing te ontsnappen.

Inderdaad werd na de verkiezingen door de nieuwe Vlaamse regering overeengekomen om de leefbaarheid van Doel opnieuw te onderzoeken.

De oude Vlaamse Regering heeft dus zijn macht afgewend om de nieuwe regering zowel als verzoekers en de hele bevolking van Doel voor voldongen feiten te plaatsen, namelijk de definitieve (bestemming) van het hele dorp als zeehavengebied";

Overwegende dat de verwerende partij vooreerst opwerpt dat verzoekers geen belang hebben bij het middel, aangezien de twee in het eerste bestreden besluit opgenomen bestemmingsvoorschriften die nog niet eerder aan het advies van de Afdeling Wetgeving werden onderworpen, het artikel 2 "havenuitbreidingsgebieden" en het artikel 9 "gecontroleerd overstromingsgebied" betreffen, en deze voorschriften verzoekers op geen enkele wijze enig nadeel kunnen berokkenen, dat daarenboven de annulatievordering beperkt is tot het grondgebied van de gemeente Beveren, terwijl het overstromingsgebied waarvan sprake in artikel 9 volledig op het grondgebied van de gemeente Kruibeke is gelegen, en dat er ook geen oorzakelijk verband bestaat tussen het ingeroepen nadeel en de voorgehouden miskennis van de rechtsregel vermits luidens de bepalingen van artikel 9 van de aanvullende stedenbouwkundige voorschriften er zich in hoofde van verzoekers slechts een nadeel kan voordoen na een nieuwe nog door te voeren gewestplanwijziging; dat de verwerende partij voorts betoogt dat de belangen van de rechtsonderhorigen door de toepassing die werd gemaakt van artikel 84, eerste lid, 2°, niet in het gedrang zijn gekomen aangezien de Afdeling Wetgeving van de Raad van State ondanks de korte termijn de adviesaanvraag niet louter pro forma, en beperkt tot de ontvankelijkheid en de voordien nog niet geadviseerde aanvullende stedenbouwkundige voorschriften heeft onderzocht, doch ook inhoudelijk, dat het niet vermelden van de inhoud van artikel 11 van het decreet betreffende de Ruimtelijke Ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, zoals vervangen bij decreet van 22 december 1993 en bijgevolg van de mogelijkheid tot verlenging vervat in § 7, vierde lid, van voormeld artikel 11 onmogelijk kan worden beschouwd als een misleiding van de Afdeling Wetgeving gelet op de correct vermelde wettelijke context en alle relevante data, dat daarenboven een verlenging van de termijn voor vaststelling van het plan op het ogenblik van de adviesaanvraag niet meer mogelijk was, aangezien het tijdstip daartoe verstreken was, en een eerdere verlenging niet aangewezen was gezien de specifieke legislatuur-omstandigheden, dat de verlenging van de termijn de uitzondering is op de algemene regel zodat niet dient te worden gemotiveerd waarom de uitzondering niet wordt toegepast, dat daarenboven het middel erop neerkomt dat het beroep op de spoedeisendheid onverenigbaar is met het feit dat de Vlaamse regering haar termijn voor vaststelling van het gewestplan niet heeft verlengd, dat wanneer aanvankelijk bij de aanvang en in de loop van de eerste helft van de gewone termijn van 60 dagen voor de Vlaamse regering voor vaststelling van het definitieve plan de overtuiging leeft dat het plan tijdig kan vastgesteld worden, doch na aanvang of in de loop van de tweede helft van die

termijn blijkt dat de vaststelling niet tijdig zou kunnen geschieden, de mogelijkheid moet bestaan om aan de Afdeling Wetgeving een advies binnen de 3 dagen te vragen, aangezien de Vlaamse regering zich anders effectief in een "patsituatie" zou bevinden, dat verzoekers standpunt de Vlaamse regering ertoe zou dwingen binnen de eerste helft van de haar toegemeten termijn van 60 dagen altijd de verlenging te vragen van de vaststellingstermijn, dat het voorts aan de Afdeling Wetgeving toekomt de voor het spoedonderzoek aangevoerde redenen te beoordelen, en in voorkomend geval de adviesaanvraag onontvankelijk beschouwen, dat zelfs in de gevallen waarin kan worden getwijfeld aan de deugdelijkheid van de ingeroepen motieven de Afdeling Wetgeving doorgaans niet tot de onontvankelijkheid van de adviesaanvraag besluit, maar wijst op de mogelijke gevolgen van de ontoereikende motivering, dat evenwel wanneer de Afdeling Wetgeving een volledig onderzoek heeft doorgevoerd van de ontwerp-tekst, zoals ten deze het geval is geweest, in redelijkheid moet worden besloten dat een onbehoorlijke motivering van het spoedeisend karakter van de adviesaanvraag niet meer dient te worden gesanctioneerd, te meer daar in geval van vernietiging met betrekking tot het ontwerpbesluit dat bestemd is om in de plaats te komen van het vernietigde besluit, geen tweede advies meer zou kunnen worden uitgebracht aangezien de Afdeling Wetgeving haar bevoegdheid terzake zou hebben uitgeput;

Overwegende dat de tussenkomenende partij antwoordt dat het middel niet ontvankelijk is, en dit om zelfde redenen als deze aangevoerd door de verwerende partij; dat zij voorts stelt artikel 84, 2°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State waarin, gelet op de spoedeisendheid, wordt gevraagd een advies te verlenen binnen een termijn van ten hoogste drie dagen, dient te worden onderscheiden van artikel 3, § 1, van dezelfde wetten, waarin op grond van hoogdringendheid geen advies aan de Afdeling Wetgeving wordt gevraagd; dat wanneer op grond van artikel 84, 2°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State verzocht wordt om een spoedbehandeling, het advies zich mag beperken tot het onderzoek van de rechtsgrond, de bevoegdheid van de steller van de akte en de vraag of aan de voorgeschreven vormvereisten is voldaan, maar hiertoe niet verplicht is, zodat een dergelijk advies in beginsel niet te onderscheiden is van een advies waarbij geen beroep wordt gedaan op een spoedbehandeling, dat er dus geen schending is van artikel 3 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat er in casu geen schending is van artikel 84 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, dat de hoogdringendheid werd

gemotiveerd door te verwijzen naar de termijn voorzien door artikel 11, § 7, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, dat de Vlaamse regering in de termijn van 60 dagen waarover zij in werkelijkheid beschikt het advies van de streekcommissie dient te onderzoeken, het ontwerpplan hieraan dient aan te passen, het advies van de Raad van State dient aan te vragen en af te wachten en ten slotte het ontwerp van definitief gewestplan dient aan te passen aan de opmerkingen van de Raad van State, dat in casu het openbaar onderzoek plaatsvond van 19 oktober 1998 tot 17 december 1999, dat het advies van de streekcommissie dateert van 2 april 1999 en dat op 26 mei 1999, hetzij 21 dagen vooraleer het definitieve gewestplan door de Vlaamse regering moest worden goedgekeurd, een aanvraag om advies werd gericht aan de Raad van State, dat gelet op de zeer technische en complexe aspecten van de betrokken gewestplanwijziging, en het feit dat tijdens het openbaar onderzoek meer dan 10.000 bezwaren werden ingediend, niet kan worden gesteld dat de Vlaamse regering onnodig lang heeft gewacht om advies te vragen en dat daarenboven blijkt dat de procedure voorzien bij artikel 84, 2°, de enige wettelijk voorziene procedure was die de Vlaamse regering zou toelaten het definitief gewestplan tijdig vast te stellen, dat de vergadering van de Vlaamse regering van 1 juni 1999 waarop de Vlaamse regering het definitief gewestplan wenste vast te stellen één van de laatste vergaderingen was voor de parlementsverkiezingen die op 13 juni 1999 plaatsvonden, en dat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat een ontslagnemende regering alsnog een definitief gewestplan zou kunnen vaststellen, of, indien een nieuwe regering tijdig tot stand zou zijn gekomen, deze reeds in staat zou zijn geweest om deze beleidsbeslissing te nemen; dat daarenboven artikel 11, § 7, derde lid, bepaalt dat de Vlaamse regering enkel kan beslissen om de termijn te verlengen "op gemotiveerd verzoek van de Minister", waaruit de wil blijkt van de decreetgever dat een termijnverlenging de uitzondering zou zijn, hetgeen niet het geval zou zijn indien de stelling van verzoekers wordt gevolgd;

Overwegende dat verzoekers repliceren, met betrekking tot het door verwerende partij opgeworpen gebrek aan belang bij het middel, dat de adviesaanvraag was beperkt tot de "aanvullende stedenbouwkundige voorschriften", maar dat de Afdeling Wetgeving terecht heeft opgemerkt dat het aan de adviesaanvragende overheid niet toekomt een partieel onderzoek van de ontwerptekst te vragen, aangezien de adviserende bevoegdheid van de Afdeling Wetgeving betrekking heeft op de ontwerptekst zoals deze haar wordt voorgelegd, zodat het verweer faalt; dat voorts de wetgever in verschillende fasen is

opgekomen tegen het veelvuldig gebruik en soms misbruik van de mogelijkheid van een advies te vragen binnen een termijn van ten hoogste drie dagen, en daartoe in artikel 84, eerste lid, 2°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State heeft bepaald dat de motivering die in de adviesaanvraag wordt opgegeven, moet worden opgenomen in de aanhef van de verordening, zodat deze door de rechter kan worden getoetst, dat de spoedeisendheid van de adviesaanvraag niet naar recht is verantwoord, dat de Vlaamse regering reeds sinds 3 juni 1998 over het ontwerp van gewestplan beschikte, en dus niet diende te wachten tot 27 mei 1999 om de adviesaanvraag in te dienen, dat het louter verwijzen naar evidente termijnen aldus geen afdoende motief is om een advies te vragen dat in de gegeven omstandigheden dan nog beperkt diende te blijven tot het onderzoek van de rechtsgrond, de bevoegdheid van de steller van de akte, en het voldaan zijn aan de voorgeschreven vormvereisten, dat voorts het argument dat de termijnverlening de uitzondering zou zijn, niet terzake doet, en dat door meer dan 10 maanden te wachten sinds het ontwerp van reglementair gewestplanbesluit werd genomen, het evident bewijs van onzorgvuldig bestuur is geleverd, te meer daar het formeel advies van de streekcommissie sinds 16 april 1999 was verleend, zodat niet slechts de superdringende procedure van een adviesaanvraag diende te worden gevolgd, en waaruit blijkt dat de hoogdringendheid door de adviserende overheid zelf in het leven werd geroepen;

Overwegende dat in de laatste memorie van de verwerende partij en van de tussenkomende partij ter weerlegging van het middel geen nieuwe elementen worden aangevoerd;

Overwegende, wat de door de verwerende en de tussenkomende partij opgeworpen exceptie van belang bij het middel betreft om reden dat de aanvullende bestemmingsvoorschriften hen op geen enkele wijze enig nadeel kunnen berokkenen, en dat de afdeling wetgeving ondanks de korte termijn ook inhoudelijk advies heeft gegeven, dat zoals reeds door de Afdeling Wetgeving in haar advies L. 29.355/1 van 27 mei 1999 over "'de aanvullende stedenbouwkundige voorschriften' artikel 2 'Havenuitbreidingsgebied' en artikel 9 'Gecontroleerd overstromingsgebied' bedoeld om gevoegd te worden als bijlage bij het besluit van de Vlaamse regering houdende vaststelling van een gedeelte van het gewestplan Sint-Niklaas - Lokeren" wordt gesteld, het in principe niet aan de adviesvragende overheid toekomt om in de begeleidende brief slechts om een partieel onderzoek door de Afdeling Wetgeving te vragen, en de Afdeling

Wetgeving advies geeft over het gehele ontwerp; dat het advies over het gehele ontwerp is verleend "binnen het hierboven, ten aanzien van de toepassing van artikel 84, tweede lid, vermelde voorbehoud" luidens welk "de afdeling wetgeving zich in hoofdzaak (heeft) beperkt tot 'het onderzoek van de rechtsgrond, van de bevoegdheid van de steller van de handeling, alsmede van de vraag of aan de voorgeschreven vormvereisten is voldaan.'"; dat dan ook niet kan worden gesteld dat de Afdeling Wetgeving een volwaardig onderzoek aan het voorgelegde ontwerp heeft gewijd; dat de exceptie om deze redenen alleen reeds niet kan worden aangenomen;

Overwegende dat in het middel wordt aangevoerd dat het eerste bestreden besluit met toepassing van artikel 3 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State voor advies aan de Afdeling Wetgeving van de Raad van State diende te worden voorgelegd en dat het beroep op de bepaling van artikel 84 van dezelfde gecoördineerde wetten, die het mogelijk maakt in spoedeisende gevallen het advies te beperken tot het onderzoek van de rechtsgrond, de bevoegdheid en de naleving van de vormvereisten, niet verantwoord was omdat de termijn van 180 dagen waarbinnen het gewestplan moet worden vastgesteld, niet verstreek op 1 juni 1999 maar op 15 juni 1999 en omdat reeds op 2 april 1999 de regionale commissie advies heeft uitgebracht terwijl het advies van de Afdeling Wetgeving eerst op 26 mei 1999 is aangevraagd en bovendien de termijn van 180 dagen nog met 60 dagen kon worden verlengd;

Overwegende dat artikel 3, § 1, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State onder meer bepaalt :

"Buiten het met bijzondere redenen omklede geval van hoogdringendheid, en de ontwerpen betreffende begrotingen, rekeningen, leningen, domeinverrichtingen en het legercontingent uitgezonderd, onderwerpen de Ministers (...), ieder wat hem betreft, aan het met redenen omkleed advies van de afdeling wetgeving de tekst van alle voorontwerpen van wet, decreet, ordonnantie of van ontwerpen van reglementaire besluiten.
(...)";

dat artikel 84, eerste lid, van die wetten, vervangen bij de wet van 4 augustus 1996, bepaalt dat het onderzoek van de zaken plaatsvindt in volgorde van inschrijving op de rol, uitgezonderd, onder meer, "wanneer, in spoedeisende gevallen die in de aanvraag met bijzondere redenen worden omkleed, de overheid die de afdeling wetgeving adieert, vraagt dat het advies of het voorontwerp wordt

meegedeeld binnen een termijn van ten hoogste drie dagen of binnen een termijn van ten hoogste acht dagen in het geval bedoeld in artikel 2, § 4"; dat in dit geval de motivering die in de aanvraag wordt opgegeven, moet worden overgenomen in de aanhef van de verordening;

Overwegende dat het in de eerste plaats aan de Afdeling Wetgeving van de Raad van State toekomt te oordelen over de rechtmatigheid en de gegrondheid van de "bijzondere redenen" die in de bij haar ingediende adviesaanvraag worden uiteengezet ter verantwoording van het spoedeisend karakter ervan; dat aangenomen mag worden dat als zij daaromtrent geen opmerkingen maakt, de Afdeling Wetgeving van oordeel is dat de gegeven verantwoording niet iedere overtuigingskracht ontbeert; dat de overheid die het advies heeft aangevraagd, met toepassing van meervermeld artikel 84, eerste lid, er in principe mag op vertrouwen dat zij aan de overgelegde tekst voorrang mag verlenen zonder op het rechtmatigheidsbezwaar van gebrek aan spoedeisendheid te stuiten; dat dit principe niet absoluut is; dat de overheid er zich met name niet op kan beroepen wanneer blijkt dat zij de Afdeling Wetgeving onvolledig heeft voorgelicht omtrent de "bijzondere redenen" die haar tot haar verzoek om spoedbehandeling hebben gebracht; dat in dat geval de overheid immers niet staande kan houden dat haar vertrouwen werd beschaamd;

Overwegende dat de Raad van State, Afdeling Wetgeving, eerste kamer, op 26 mei 1999 door de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening werd verzocht hem, binnen een termijn van ten hoogste drie dagen, van advies te dienen over "'de aanvullende stedenbouwkundige voorschriften' artikel 2 'Havenuitbreidingsgebied' en artikel 9 'Gecontroleerd overstromingsgebied' bedoeld om als bijlage gevoegd te worden bij het besluit van de Vlaamse regering houdende vaststelling van een gedeelte van het gewestplan Sint-Niklaas-Lokeren"; dat de Vlaamse regering, ter voldoening aan het vereiste in artikel 84, eerste lid, 2°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State in de adviesaanvraag het spoedeisend karakter hiervan motiveert als volgt :

"De hoogdringendheid wordt ingegeven door de termijnen die moeten gerespecteerd worden ingevolge het decreet van 22 december 1993 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting van 1994 (art. 94 tot 105) waarbij de termijn tussen het begin van het openbaar onderzoek en de definitieve vaststelling door de Vlaamse regering wordt vastgesteld op 240 dagen; dit punt staat terug op de agenda Vlaamse regering op dinsdag 1 juni 1999";

dat de Afdeling Wetgeving op 27 mei 1999 advies heeft uitgebracht; dat het advies vermeldt :

"Met toepassing van het bepaalde in artikel 84, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State heeft de afdeling wetgeving zich in hoofdzaak beperkt tot 'het onderzoek van de rechtsgrond, van de bevoegdheid van de steller van de handeling, alsmede van de vraag of aan de voorgeschreven vormvereisten is voldaan';

Overwegende dat bij nader toezien de Vlaamse regering voor de verantwoording van het spoedeisend karakter van de adviesaanvraag zich bezwaarlijk kan beroepen op de artikelen 94, 95, 96 en 97 van het decreet van 22 december 1993 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1994, aangezien deze artikelen behoren tot het hoofdstuk XVI - Welzijn; dat voorts geen van de opgegeven artikelen 98, 100, 101, 102, 103, 104 en 105 terzake relevant is; dat enkel artikel 99 met de aangelegenheid uitstaans kan hebben en dan nog de bedoelde bepaling overigens sedert 22 oktober 1996 is opgenomen in het gecoördineerd decreet betreffende de ruimtelijke ordening, met name artikel 11, § 7; dat naar luid van dat artikel de Vlaamse regering op straffe van verval van het ontwerp-gewestplan, het gewestplan moet vaststellen binnen een termijn van 180 dagen na het verstrijken van de termijn van 60 dagen gedurende welke het gewestplan ter inzage wordt gelegd van het publiek - of, anders berekend, binnen een termijn van 240 dagen te rekenen vanaf het begin van de termijn van 60 dagen van inzage door het publiek, en zij deze termijn van 180 dagen - of, anders berekend 240 dagen - met 60 dagen kan verlengen; dat de gegeven verantwoording voorts steunt op de dagorde van de Vlaamse regering op 1 juni 1999; dat derhalve de verantwoording van het spoedeisend karakter is gelegen in het verstrijken van de termijn van 180, of, anders berekend 240 dagen en het feit dat over het besluit op 1 juni 1999 zou worden beslist; dat de verantwoording niet gewaagt van de mogelijkheid van verlenging van de vervaltermijn, noch van de redenen die een verlenging in de weg stonden;

Overwegende dat in een geval als het voorliggende, met name in het geval dat de regering expressis verbis verklaart aan een welbepaalde termijn te zijn gebonden en zij daarbij aangeeft dat die termijn zeer binnenkort verstrijkt, niet valt in te zien waarom de Afdeling Wetgeving hieraan diende te twijfelen; dat het advies dat reeds daags na de aanvraag werd uitgebracht terzake zich trouwens ertoe beperkt akte te nemen van de redenen van de spoed; dat, aangezien aan de Afdeling Wetgeving geen inzage wordt gegeven van de dossiers van het openbaar

onderzoek en van de raadplegingen en haar evenmin mededeling wordt gedaan van de feitelijke gegevens waarop de verstrekte verantwoording berust, zij, in de uiterst korte tijd die haar is toegemeten en die zij uiteraard en logischerwijze in de eerste plaats besteedt aan het onderzoek van de verordening die voorligt, niet hoeft na te gaan in het arsenaal van de vigerende teksten -terzake in de adviesaanvraag niet eens correct geciteerd- of de vervaltermijn waaraan de regering naar eigen zeggen gebonden is, niet zou kunnen worden verlengd; dat bovendien de Vlaamse regering -de allereerste beoordelaar van de spoed- ertoe gehouden is, wanneer zij zoals ten deze expressis verbis verklaart aan een welbepaalde termijn te zijn gebonden, in haar advies mededeling te doen van die mogelijkheid tot verlenging alsmede de met het spoedeisend karakter van het bestreden besluit verband houdende redenen uiteen te zetten waarom geen gebruik werd, of kon worden gemaakt van de mogelijkheid tot verlenging van de vervaltermijn; dat de adviesaanvraag op dat stuk helemaal niets vermeldt; dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1999 houdende definitieve vaststelling van het ontwerpplan tot gedeeltelijke wijziging van het gewestplan Sint-Niklaas-Lokeren op het grondgebied van de gemeenten Beveren, Kruibeke en Lokeren, in zoverre het het grondgebied van de gemeente Beveren betreft.

Artikel 2.

Het beroep wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 4.

De kosten van de vordering tot schorsing en de vordering tot nietigverklaring, bepaald op 694,12 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op 123,95 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vierentwintig juni 2003, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	G. DEBERSAQUES,	staatsraad,
	C. ADAMS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BOVIN.